

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ Г.С. СКОВОРОДИ

Матеріали
VI міжнародної науково-практичної конференції
«Соціалізація особистості
у сучасних соціокультурних контекстах»

Затверджено
редакційно-видавничою радою
Харківського національного
педагогічного університету
імені Г.С.Сковороди
Протокол № 2 від 02.04.2015 р.

Харків 2015

Редакційна колегія:

Денисенко І.Д. – доктор філософських наук, професор

Куц Г.М. – доктор, політичних наук, професор

Півнева Л.М. – доктор політичних наук, професор

Радіонова І.О. – доктор філософських наук, професор

Роговський О.М. – доктор філософських наук, професор

Затверджено редакційно-видавничою радою

Харківського національного педагогічного

університету імені Г.С.Сковороди

Протокол № 2 від 02.04.2015 р.

Збірник складено за матеріалами VI міжнародної науково-практичної конференції: «Соціалізація особистості у сучасних соціокультурних контекстах», що проходила 15 травня 2015 року у Харківському національному педагогічному університеті імені Г.С.Сковороди.

Видано за рахунок укладачів

Матеріали VI міжнародної науково-практичної конференції «Соціалізація особистості у сучасних соціокультурних контекстах». Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди. – Харків: ХНПУ, 2015. – 136 с.

© Харківський національний педагогічний університет імені Г.С.Сковороди, 2015

Крюков А.И. Политическая социализация как фактор взаимодействия власти и личности	58
Куц Г.М. Сутність та основні характеристики політичного дискурсу	60
Малявин Е.В. Особенности трансформации и институционализации современных партий в Украине.....	63
Поліщук І.О. Політична культура епохи постмодерну	64
Прокопчук Ю.С. Ідеологічна соціалізація як стабілізуючий чинник суспільного розвитку	66
Ревенко Н.Г. Партийна та виборча системи в Україні: суспільні очікування та політичні реалії.....	69
Савельєва Т.П. Політична комунікація у мережевому суспільстві	72

РОЗДІЛ III. «ДЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ТА РЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ У СУСПІЛЬСТВІ, ЩО ТРАНСФОРМУЄТЬСЯ»

Борисенко Н.О. Основні стратегії ресоціалізації неповнолітніх у вітчизняній психолого-педагогічній практиці	74
Карпєєва Л.Ф., Пелішенко І.І. Ювенальна злочинність: соціологічний вимір	77
Крутий О.М., Лопатченко І.М. Соціально-екологічна модель особистісної соціалізації дітей сиріт.....	80
Марченко И.И. Воздействие происходящих перемен на социализацию личности	82
Пелішенко В.О. Особистість злочинника: визначення, типи, умови формування	85
Стрельнікова О.О. Волонтерська діяльність у сучасному українському суспільстві.....	88
Турко І.І. Вплив зовнішніх чинників на підстави виникнення трудових правовідносин	90
Чернова Л.Є. Фактори адаптації першокурсників до навчання у ВНЗ за сучасних умов розвитку українського суспільства	92

РОЗДІЛ IV. «РЕЛІГІЯ І ДУХОВНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ»

Гужва О.П. Буття та життєтворчість у соціокультурному контексті.....	96
Здоровенко В.В. Досвід розбудови соціального організму як мистецького твору	99
Кузнецов О.І. Духовний інтелект у вимірі духовного потенціалу особистості.....	102

Т.П. Савельєва

Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С. Сковороди

ПОЛІТИЧНА КОМУНІКАЦІЯ У МЕРЕЖЕВОМУ СУСПІЛЬСТВІ

У межах парадигми інформаційного суспільства концепт мережевого суспільства останнього часу все більше уживається у наукових колах для пояснення сучасних процесів та нових соціальних явищ. Це стосується і політичного процесу загалом та зокрема політичної комунікації, яка в широкому сенсі розуміє усі різновиди комунікацій між політичними акторами у процесі своєї діяльності.

Для окреслення основних рис, яких набула політична комунікація під впливом мережевого суспільства, необхідно виокремити сутнісні характеристики даного типу суспільства. Звертаючись до аналізу поняття «мережеве суспільство у різних авторів, можна стверджувати, що цей термін достатньо гнучкий (як основа даний концепт надає можливість вченим в межах різних галузей наук будувати нові теоретичні розробки) та багатогранний – він описує різноманітні явища, пов'язані із соціальними, політичними, економічними та культурними змінами, що зазнали впливу від розповсюдження мережевих, цифрових та інформаційних і комунікаційних технологій.

Тому вважаємо за доцільне звернутися до творця даної концепції М. Кастельса. Надаючи теоретичне обґрунтування даному поняттю, М. Кастельс звертає увагу на практичну тотожність понять мережеве та інформаційне суспільство. Рисами останнього є, по-перше специфічна форма соціальної організації, в якій генерування, обробка та передача інформації стали фундаментальними джерелами продуктивності та влади, а також мережева логіка його базової структури.

Серед основних закономірностей функціонування мереж можна виокремити наступні: опосередкованість впливу; використання «слабких зв'язків» потенційно є більш результативним, ніж вже сталих «сильних»; первинна роль інформації, значення якої збільшується; простір, час та енергія мають менше значення; зорієнтованість мережі перш за все на результат, а не на процес; можлива короткостроковість існування результатоорієнтованої мережі; висока мобільність; консенсусність у прийнятті рішень.

Ураховуючи зазначені характеристики, можна виокремити наступні положення, які важливі для визначення особливостей політичної комунікації у мережевому суспільстві:

- розвиток інформаційних технологій змінює політичний простір, в тому числі з'являються нові способи взаємодії із владою;
- серед нових форм взаємодії, в тому числі в політичному полі розповсюджується більшою мірою краудсорсінг, а також краудфандінг та бенчмаркінг;
- нові форми політичної комунікації дозволяють будь-кому приймати участь у політичному процесі;
- одним із головних акторів політичного впливу стають ЗМІ;
- спостерігається медіатизація політики, що призводить до появи комунікативних технологій взаємодії влади та суспільства;
- зміщення соціальної дії в сферу мережевої комунікації призводить до зменшення ролі держави та зміни її функцій;
- симуляція політичних практик, яка має місце завдяки розвитку Інтернет-технологій, призводить до віртуалізації інституту демократії.